

РЕШЕНИЕ

№ 3946

гр. София, 15.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав,
в публично заседание на 05.06.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Младен Семов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **2676** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ вр. чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/.

Образувано е по жалба на М. В., ЕГН [ЕГН], чрез адв. Т.-Т. от САК, съдебен адрес: [населено място], [улица], вх.А, ет.2, ап.8, срещу Решение № 1040-21-145/23.02.2023г. на директора на ТП на НОИ – С. – град, с което е отхвърлена жалбата и срещу Разпореждане № 214-00-17866-5 от 30.12.2022г. на ръководителя на осигуряването за безработица при ТП на НОИ С. – град, с което е отказано отпускане на парично обезщетение за безработица.

Със Заповед № 1015-21-79 от 16.03.2021г. на директора на ТП на НОИ С. град са определени длъжностни лица от отдел „Парични обезщетения за безработица и гарантирани вземания“ към Дирекция „Краткосрочни плащания и контрол“ на ТП на НОИ С.-град на които са възложени функциите на административни органи по чл.54ж ал.1 и ал.3 и чл.54ж ал.3 във връзка с чл.114 ал.1 и ал.2 от КСО. Сред тях е Б. Б. – началник на сектор, постановила разпореждане № 214-00-17866-5 от 30.12.2022г. във връзка с подадено от М. В. заявление вх. № 214-00-17866 от 08.12.2022г. за отпускане парично обезщетение за безработица. Процесното разпореждане е постановено на основание чл.54ж ал.1 във връзка с чл.11 пар.3 б.„а“ и чл.65 пар.2 от Регламент 883/2004. Като основание за постановяване на процесният отказ е изложено, че компетентна да прецени прилагането на чл.65 пар.2 от Регламент № 883/2004 е

държавата по последната заетост на лицето – Германия.

Във връзка с подадената от М. В. жалба срещу посоченото разпореждане и с процесно оспорваният акт – Решение № 1040-21-145/23.02.2023г., директора на ТП на НОИ С.-град е прието, че съгласно разпоредбата на чл.54а ал.1 от КСО право на ПОб имат лицата за които са внесени или дължими осигуровки във фонд „Безработица“ най-малко 12месеца през последните 18месеца преди прекратяване на осигуряването, като нормата на чл.54а ал.2 т.4 КСО предвижда, че за придобиване ПО се зачита и времето, зачетено за осигурителен стаж по законодателството на друга държава или на основание международен договор по който България е страна или на европейските регламенти за координация на системите за социална сигурност. Последното обстоятелство се установява с документ предвиден в съответният договор или регламент. Чрез националното приложение за електронен обмен на социално осигурителна информация между България и ДЧ на ЕС и ЕИП, ТП на НОИ С.-град е изпратило до КИ на Германия С. U001/искане за осигурително досие/, С. U003/искане информация за заплата/ и С. H005/искане за информация за пребиваване. На 23.12.2022 от КИ на Германия са получени С. U002/осигурително досие/ с удостоверени периоди на осигурена заетост от 03.09.2021г. до 30.04.2022г. и от 07.06.2022г. до 05.12.2022г. и основание за прекратяване заетостта – изтичане на договора, както и С. U004 удостоверяващ доходи от заетостта през посочените периоди.На основание чл.54г ал.4 КСО с разпореждане № 214-00-17866-3 от 29.12.2022г. производството по отпускане ПОб е спряно до определяне на пребиваването на М. В. с последна заетост по законодателството на Германия във връзка с прилагане на чл.65 пар.2 от Регламент № 883/2004.

На 28.12.2022г. от КИ на Германия е получен С. H006/отговор на искането за информация за пребиваване/ в който за лицето е удостоверено, че държава на пребиваване по време на дейността е Германия.Като следствие, производството по отпускане ПОб е възобновено с разпореждане от 29.12.2022г.

При постановяване процесното решение директора на ТП на НОИ С. – град е приел, че разпоредбата на чл.65 ал.2 от Регламент 883/2004 определя времеви диапазон спрямо който се оценява държавата по пребиваване на лицето – това е времето през които то е упражнявало трудова дейност в друга ДЧ и непосредствено преди това. Успоредно с това и чрез референция към Решение на СЕС по дело С-76/76 инкорпорирано в текста на чл.11 от Регламент № 987/2009 прецизиращ преценката относно понятието център на жизнените интереси, административния орган приема, че този център обхваща държавата непосредствено преди заминаването му в държавата по последната му заетост, така и по време на последната му заетост. В този смисъл българското гражданство, притежавано имущество и прочее не са фактори които имат отношение към определяне държавата по пребиваване.

Ето защо и като се позовава на полученият електронен документ H006 издаден от КИ на Германия в който Германия е удостоверена като държава на пребиваване по време на периодите на осигурена заетост, директора на ТП на НОИ е отхвърлил жалбата на М. В. като неоснователна и е потвърдил разпореждане № № 214-00-17866-5 от

30.12.2022г. на ръководителя на осигуряването за безработица.

С настоящата съдебна жалба, М. В. претендира неправилност на оспорвания акт поради допуснато нарушение на производствените правила, материалният закон и необоснованост. И по-конкретно жалбоподателят претендира, че оспореното решение е постановено при неправилно тълкуване на чл.1 пар.3 б.“й“ от Регламент № 883/2004 и чл.11 пар.1 от Регламент № 987/2009 касаещи понятието „пребиваване“ във връзка с данните получени от германската институция във формуляр С. Н006. Неправилно административния орган е приел и, че след датата на последната и заетост, жалбоподателката се е върнала в България, където живее постоянно и има намерение на живее постоянно, тъй като тук живеят децата и – студент и ученичка, както и родителите и, което е релевантно за приложението на чл.65 пар.2 и пар.5 б.“а“ от Регламент 883/2004 в който смисъл релевантно е обичайното и пребиваване през последната и заетост а по смисъла на чл.11 пар.2 от Регламент № 987/2009 решаващо значение при определяне действителното място на обичайно пребиваване е намерението на лицето.

Твърди още, че освен срочно пребиваване във връзка с два срочни трудови договора/за периода 03.09.2021г.-30.04.2022г. с работодател М. Декерс КГ, както и за периода от 07.06.2022г. до 05.12.2022г./ няма друга връзка с Република Германия. Сочи конкретни данни за работа при български работодатели на територията на Република България за отделни периоди от 2012г. до 01.09.2021г., както и и факта, че децата и в момента на 19г. и 21г. никога не са напускали страната, цялото си образование досега са придобили тук, семейството винаги е живееело заедно в България, записано е и ползва услугите на български личен лекар.

Успоредно с това на 08.12.2022г. със съпруга и са регистрирани едновременно в Агенция по заетостта и двамата подават искане за обезщетение за безработица, като жалбоподателяката получава отказ, докато заявлението на съпруга и е уважено.

В заключение се твърди, че периода и на пребиваване в Германия е свързан единствено с посочените два срочни трудови договора, но обичайното и пребиваване и център на жизнените интереси се намира в България. Искане отмяна на оспореното Решение.

С оглед проверката по чл. 158 от АПК, съдът счита, че процесната жалба е редовна, като подадена в съответствие с изискванията за форма съдържание и приложения. В съответствие с изискването на чл.159 от АПК, съдът намира същата за допустима, като подадена от активно легитимирано лице, в срока и срещу подлежащ на обжалване акт по чл.118 ал.1 от КСО и при липса на отрицателни процесуални и като такава подлежи на разглеждане по същество.

По съществуването на спора с оглед предмета на служебна проверка съобразно чл. 168 ал.1 вр. чл.146 от АПК, както и твърденията на страните, съдът съобрази и приема:

Процесното Решение, както и оспореното пред Директора на ТП НОИ С.-град разпореждане са издадени от компетентен орган.

По силата на чл.54ж ал.1 от КСО паричните обезщетения за безработица се отпускат, изменят, отказват, спират, прекратяват, възобновяват и възстановяват с разпореждане на длъжностното лице, на което е възложено ръководството на осигуряването за безработица или друго длъжностно лице, определено от ръководителя на териториалното поделение на Националния осигурителен институт. В настоящият казус тази компетентност е учредена съобразно цитираната заповед № 1015-21-79 от 16.03.2021г. на директора на ТП на НОИ С. град и посочената на първо място в нея Б. – началник на сектор, постановила процесното разпореждане.

От своя страна и по силата на чл. 117 ал.3 от КСО ръководителят на териториалното поделение на НОИ се произнася по жалбите срещу отказ за изплащане на парични обезщетения с мотивирано решение в едномесечен срок от получаването им.

На следващо място и първоначалното разпореждане и оспореното решение са постановени в съответствие с изискванията за форма и съдържание, при излагане на мотиви, основание за постановеният краен резултат със съответният акт. В този смисъл същите отговарят на изискването за форма по чл.59 ал.2 от АПК.

Същите са издадени в съответствие с целта на закона, като при постановяването ми не се преследва превратно упражняване на власт и реализиране на цел, различна от тази за която е предвиден правният инструментариум – разпореждане, съответното решение, поради което не може да се приеме, че е налице и основание по чл. 146 т.5 от АПК.

Относно материалната законосъобразност и претендираното допуснато нарушение на производствените правила, с оглед липсата на спор по фактите между страните, а единствено до правното им интерпретиране и структуриране съдът съобрази:

Безспорно и към датата на подаване на заявлението си, М. В. отговаря на изискванията на чл.54а ал.1 и ал.2 от КСО за получаване на право на парично обезщетение за безработица. Предмета на спора се концентрира във въпроса дали същото право следва да бъде реализирано в България или в държавата по последната и заетост – Германия, с оглед осигурителния стаж придобит по време на последната и заетост.

По силата на чл.1 б.“р“ от Регламент ЕО № 883/2004 компетентна институция“

е:

i)	институцията, в която заинтересованото лице е осигурено към момента на искането за обезщетение; или
----	--

ii)	институцията, от която заинтересованото лице има или би имало право на обезщетения, ако то, член или членове на неговото семейство пребиваваха в държавата-членка, в която се намира институцията; или
-----	---

iii)	институцията, определена от компетентния орган на съответната
------	---

	държава; или
--	-----------------

iv)	<p>в случая на схема, свързана със задълженията на работодателя във връзка с обезщетенията, определени в член 3, параграф 1 – или съответния работодател или осигурител, или вместо него, орган или институция, определен от компетентния орган на съответната държава-членка.</p> <p>Текста на чл.1 б.“г“ от Регламента дефинира, че „компетентна държава-членка“ е държавата-членка, в която се намира компетентната институция;</p> <p>В този смисъл регламента не позволява извод за компетентност на държава, а за компетентност на институция, която се намира в съответната държава.</p> <p>Извън тази правно-лингвистична ремарка, която не рефлектира кардинално върху законосъобразността на оспорвания акт, съдът съобрази още:</p>
-----	--

Съгласно чл. 61, § 1 и 2 от Регламент ЕО № 883/2004 г. - Компетентната институция на държава-членка, чието законодателство поставя придобиването, запазването, възстановяването или продължаването на правото на обезщетения в зависимост или от завършването на периоди на осигуряване, заетост или самостоятелна заетост зачита, доколкото е необходимо, периодите на осигуряване, заетост или самостоятелна заетост, завършени съгласно законодателството на всяка друга държава-членка, като завършени съгласно прилаганото от нея законодателство. Въпреки това, когато приложимото законодателство поставя правото на обезщетения в зависимост от завършването на периоди на осигуряване, заетост или самостоятелна заетост, завършени съгласно законодателството на друга държава-членка, такива периоди не се зачитат, освен ако такива периоди биха били зачетени като осигурителни периоди, ако са били завършени в съответствие с приложимото законодателство.

В този смисъл компетентният орган следва на първо място да прецени дали периодите на осигуряване, заетост или самостоятелна заетост на жалбоподателката в Германия подлежат на зачитане съгласно действащото национално законодателство.

По аналогичен начин, нормата на чл.54а ал.2 т.4 от КСО предвижда, че за придобиване право на парично обезщетение по ал. 1 се зачита и времето зачетено за осигурителен стаж по законодателството на друга държава на основание на

международен договор, по който Република България е страна или на европейските регламенти за координация на системите за социална сигурност.

Фактът, че едно лице е придобило осигурителен стаж и е прекарало периоди на определена трудова заетост в друга ДЧ не изключва само по себе си правото на обезщетение за безработица на това лице, ако останалите законови предпоставки затова са налице. В своето решение, административния орган изобщо не се е произнесъл по въпроса следва ли да се зачитат периодите прекарани в Германия за осигурителен стаж в България с оглед претендираното право от жалбоподателката.

В своето решение от 11 април 2013г. по дело C-443/11, F. P. Jelts, ECLI:EU:C:2013:224, във връзка с приложимостта на чл.65 пар.2 от Регламента, Съдът на ЕС ясно постановява, че:

„28 Възможността на напълно безработния пограничен работник, предвидена в член 65, параграф 2 от Регламент № 883/2004, да се постави на разположение и на службите по заетостта на държавата членка на последната му заетост, представлява нов елемент в сравнение със съдържанието на член 71, параграф 1, буква а), подточка ii) от Регламент № 1408/71. Така съответният работник, независимо какви връзки е запазил в тази държава, и по-специално дали има най-големи шансове за професионална реинтеграция там, може да получава и в посочената държава съдействие за намирането на нова работа. С това законодателят е взел предвид отчасти Решение по дело Miethе, посочено по-горе.

29 Съгласно това решение обаче работникът, който е имал с държавата на последната си заетост такива връзки, че е имал най-големи шансове за професионална реинтеграция там, и който следователно е трябвало да се счита за работник, различен от пограничен работник, е можел да получава от тази държава не само съдействие за намирането на нова работа, но и обезщетения за безработица.

30 Ето защо възниква въпросът дали възможността на такъв работник да получава обезщетения за безработица от държавата членка на последната му заетост, е запазена с Регламент № 883/2004.

31 В това отношение следва да се констатира, че от текста на член 65, параграф 2 от посочения регламент не произтича такава възможност. Той предвижда, че напълно безработният пограничен работник трябва да се постави на разположение на службите по заетостта на държавата си на пребиваване. Става въпрос за задължение, а не за възможност. Съгласно параграф 5, буква а) от същия член този работник получава обезщетения, а следователно и обезщетения за безработица в съответствие със законодателството на държавата членка на пребиваване, както ако спрямо него се е прилагало това законодателство по време на последната му дейност като заето или като самостоятелно заето лице. Освен това възможността той да се регистрира към службите по заетостта на държавата членка на последната му заетост, е само допълнителна. Съгласно член 56, параграф 1 от Регламента по прилагане, в който се съдържа позоваване на член 65, параграф 2 от Регламент № 883/2004, тази регистрация се отнася единствено до търсенето на работа“.

Нещо повече, в т.34 от посоченото решение, чрез законодателен анализ на съюзната регламентация в материята СЕС посочва, че „Във връзка с Регламент № 883/2004 Европейската комисия предлага да се прекрати съществуващата система, съгласно която безработният пограничен работник получава обезщетения за безработица от държавата на пребиваване, а не от държавата на последната му

заетост. В Известие от 27 януари 2004 г. обаче Комисията отбелязва, че в Обща позиция (ЕО) № 18/2004, приета от Съвета на 26 януари 2004 г. с оглед приемането на Регламент № 883/2004 (ОВ Е 79, стр. 15), Съветът не е постигнал съгласие по това предложение и е запазил правилото, че за изплащането на обезщетенията отговорност носи държавата на пребиваване.“

В допълнение с т. 35 и т.36, Съдът в Л. постановява, че:

„35 Що се отнася до Регламента по прилагане, в доклад от 10 юни 2008 г. Европейският парламент предлага в съображение от този регламент да се уточни, че възможността работникът да се регистрира към службите по заетостта на държавата на последната му заетост, трябва да насърчи мобилността на работниците и на безработните лица, но че работникът има право само на едно обезщетение — в държавата членка на пребиваване. Парламентът пояснява, че целта на това изменение е да отпаднат всякакви неясноти относно приложимостта или неприложимостта на Решение по дело *Miethe*, посочено по-горе. Съображение 13 от този регламент възпроизвежда почти дословно текста на предложеното от Парламента изменение.

36 Ето защо на първия въпрос следва да се отговори, че след влизането в сила на Регламент № 883/2004 разпоредбите на член 65 от този регламент не трябва да се тълкуват в светлината на Решение по дело *Miethe*, посочено по-горе. Що се отнася до напълно безработния пограничен работник, който е запазил с държавата членка на последната си заетост такива лични и професионални връзки, че има най-големи шансове за професионална реинтеграция в тази държава, член 65 трябва да се разбира в смисъл, че позволява такъв работник да се постави на разположение и на службите по заетостта на тази държава, но за да получава там не обезщетения за безработица, а само съдействие за намирането на нова работа“.

Като следствие от посочената jurisprudence, на първо място позоваването на Директора на ТП на НОИ С. град на решение по дело С-76/76, в което е дадено тълкуване на израза „държава в която пребивава или държава в която се завръща“ следва да бъде анализирано в контекста на цялата актуална практика на СЕС, която очевидно дава достатъчно ясни индикации относно тълкуването на съюзната разпоредба. И тези насоки за тълкуване и прилагане на нормата налагат еднозначно извода, че „напълно безработният пограничен работник трябва да се постави на разположение на службите по заетостта на държавата си на пребиваване. Става въпрос за задължение, а не за възможност...“/цитат, по-горе/.

В този смисъл от определящо значение за изхода от спора е въпросът дали Република България или Федерална Република Германия следва да се определи като държава по пребиваване на лицето.

Съгласно Член 11, параграф 3, буква в) от Регламент № 883/2004 „спрямо лице, получаващо обезщетения за безработица в съответствие с член 65 съгласно законодателството на държавата членка по пребиваване, се прилага законодателството на тази държава членка“.

Член 1 от Регламент № 883/2004 е озаглавен „Определения“ и буква й) от него предвижда, че „пребиваване“ означава мястото, където лицето обичайно пребивава“. Член 11 от посочения регламент, параграф 1 и параграф 3, буква д) от него предвиждат:

„1. Лицата, за които се прилага настоящият регламент, са подчинени на законодателството само на една държава членка. Това законодателство се определя в съответствие с настоящия дял.

3. Съгласно членове 12—16:

[...]

д) всяко друго лице, към което букви а)—г) не се прилагат, е подчинено на законодателството на държавата членка по пребиваване, без да се засягат останалите разпоредби на настоящия регламент, гарантиращи му обезщетения съгласно законодателството на една или повече други държави членки“.

От своя страна, текстът на член 11 от Регламент № 987/2009, предвижда, че:

„1. При различия в становищата на институциите на две или повече държави членки относно определяне на пребиваването на лице, за което се прилага основният регламент, тези институции установяват с взаимно съгласие центъра на интересите на съответното лице въз основа на цялостна оценка на наличната [...] информация относно релевантните факти, които може по целесъобразност да включват: а) продължителността и непрекъснатото пребиваване на територията на съответните държави членки; б) положението на лицето, включително:

i) естеството и специфичните характеристики на упражняваната дейност, по-специално мястото, където обичайно се упражнява тази дейност, постоянния характер на дейността и продължителността на всеки договор за заетост;

ii) семейното положение и роднинските връзки на лицето;

iii) упражняването на неплатена дейност;

iv) когато става въпрос за студенти, източника на техните доходи;

v) жилищното положение на лицето, по-специално доколко е постоянен характерът му;

vi) държавата членка, в която се счита, че лицето пребивава за целите на данъчното облагане.

2. Когато съобразяването на различните критерии, основаващи се на приложимите факти, посочени в параграф 1, не води до постигане на съгласие между съответните институции, намерението на лицето, което произтича от тези факти и обстоятелства, особено причините за преместването на лицето, се приемат за решаващи при определяне на действителното място на пребиваване на това лице“.

В т.24 на своето решение от 11 септември 2014г. по дело C-394/13, *Ministerstvo prbce a sociálnych vmsn*, ECLI:EU:C:2014:2199, Съдът на ЕС ясно постановява, че съгласно член 13, параграф 2, буква е) от Регламент № 1408/71. за лице, което е преустановило всякаква дейност като заето лице на територията на дадена държава членка и което поради това вече не отговаря на условията по член 13, параграф 2, буква а) от същия регламент, нито отговаря на условията по друга разпоредба от него, за да попадне в обхвата на законодателството на държава членка, е приложимо законодателството на държавата, в която то преди това е упражнявало дейност като заето лице, стига да продължава да пребивава в нея (вж. в този смисъл решение *Kuusijärvi*, C-275/96, EU:C:1998:279, т. 29 и 34).

Успоредно това и в т.26 на същото решение, Съдът в Л. ясно посочва, че „... съгласно член 1, буква з) от Регламент № 1408/71 по смисъла на този регламент под понятието „пребиваване“ следва да се разбира обичайното пребиваване, тоест мястото, в което съответните лица пребивават обичайно и в което обичайно са съсредоточени интересите им, и следователно това понятие е самостоятелно и присъщо на правото на Съюза (вж. решение *Swaddling*, C-90/97, EU:C:1999:96, т. 28 и 29)“.

В светлината на тези указания по тълкуването и прилагането на съюзното законодателство настоящият състав приема, че фактът, че жалбоподателката е имала период на заетост в друга ДЧ сам по себе си не води до изключване компетентността на българската НОИ.

Отчитайки факта, че за периода от 03.09.2022г. до 05.12.2022г. жалбоподателката е пребивавала в Германия, а от 08.12.2022г. същата вече се е завърнала в България, където е пребивавала и преди това, като на същата дата е регистрирана в Агенция по заетостта като безработна налага еднозначно извода, че същата е била с постоянно пребиваване в България, като е работила в Германия по силата на временен, сезонен, непостоянен трудов договор. Същият извод се подкрепя и от свидетелските показания събрани като гласно доказателствено средство в рамките на проведеното на 05.06.2023г. открито съдебно заседание по делото.

Видно от всички данни по делото жалбоподателката е имала два сезонни договора в друга ДЧ на ЕС, съответно в периодите от 03.09.2021г. до 30.04.2022г. и от 07.06.2022г. до 05.12.2022г. Всички останали периоди на трудова заетост на лицето са в Република България. Като с оглед изискванията на член 11 от Регламент № 987/2009 и светлината на фактите по делото, следва да се приеме, че продължителността и непрекъснатото пребиваване на територията на съответните държави членки съответства на понятието сезонен, временен договор, с краткотрайна продължителност а не с естество на постоянен трудов договор, посочената заетост е същата е спорадична и констатирана само два пъти през цялата и трудова заетост от 2012г. насам.

Всички останали елементи в т.ч. семейното положение, роднинските връзки, жилищното положение на жалбоподателката налагат извода, че същата е с местопребиваване в Република България.

В своето решение от 13 октомври 2022г. по дело C-713/20, Raad van bestuur van de Sociale verzekeringsbank, ECLI:EU:C:2022:782 постановено в хипотеза на осъществяване на дейност като временно заето лице по срочен трудов договор, СЕС постановява, че „... съгласно определението в член 1, буква а) от Регламент № 883/2004 „дейност като заето лице“ означава всяка дейност или положение, което се приема за еквивалентно за целите на социалноосигурителното законодателство на държавата членка, в която се осъществява такава дейност или съществува еквивалентно положение./виж т.44/.

В т.47- 49 на същото свое решение, Съдът в Л. посочва, че:

„47 Що се отнася до Y, от акта за преюдициално запитване е видно, че той е осъществявал дейността си за агенция за временна заетост въз основа на срочен трудов договор, който е започнал на 20 юли 2015 г. и е прекратен на 31 декември 2015 г., и е сключил със същата агенция нов трудов договор, който е започнал на 8 февруари 2016 г. Ето защо през периода между тези два договора, а именно от 1 януари до 7 февруари 2016 г., трудовото правоотношение между Y и агенцията за временна заетост е било прекратено.

48 От това следва, че поради преустановяване на професионалната си дейност през периодите между назначенията си чрез агенции за временна заетост X и Y не са извършвали дейност като наето лице, нито са се намирили в еквивалентно положение по смисъла на нидерландското законодателство. Следователно те не попадат в приложното поле на член 11, параграф 3, буква а) от Регламент № 883/2004, поради което спрямо тях не се е прилагало нидерландското законодателство.

49 Тази констатация не може да бъде поставена под въпрос от решение от 23 април 2015 г., Franzen и др. (С-382/13, EU:C:2015:261), на което се позовават Комисията и запитващата юрисдикция. Всъщност в точки 50 и 51 от това решение Съдът приема, че законодателството на държавата членка на заетост се прилага, докато съответното лице упражнява професионалната си дейност на територията на тази държава членка, но за сметка на това спрямо лицата, които са прекратили окончателно професионалната си дейност или временно са я преустановили, се прилага законодателството на държавата членка, в която пребивават. От това следва, както отбелязва генералният адвокат в точки 82 и 84 от заключението си, че за да се прилага законодателството на държавата членка на заетостта, винаги е необходимо да е налице непрекъснато трудово правоотношение. Конкретните условия на полагане на труд, като например обстоятелството, че работата е на непълно работно време или че е краткотрайна, или че е спряно изпълнението на произтичащите от това конкретни задължения, са ирелевантни, тъй като не засягат непрекъснатия характер на трудово правоотношение“.

В настоящият казус правоотношението на М. В. е прекъснато, поради което не може да се приеме, противно на възприетото от директора на ТП на НОИ, че приложимо е законодателството на ДЧ на заетостта. В този смисъл процесният акт е материално незаконосъобразен.

С оглед твърдението на жалбоподателя, че при постановяването му са допуснати съществени нарушения на производствените правила, съдът счита, че такива нарушения не са допуснати нито във връзка с пълнотата на административната проверка, нито с правото на участие на лицето в производството, но като контратеза – такива са допуснати при произнасянето с оглед приложимостта на правната уредба към процесно установените факти, като липсва произнасяне от страна на административният орган относно това следва ли да се зачита и как следва да се зачете осигурителният стаж придобит в Германия за осигурителен стаж в България с оглед претендираното право от жалбоподателката.

Предвид факта, че тези обстоятелства са останали неизяснени и по тях не е налице произнасяне в рамките на административното производство, то в съответствие с правомощието си по чл.117 ал.3 от КСО ръководителя на ТП на НОИ С.-град, сезиран с жалба вх. № 1012-21-65/23.01.2023г. срещу Разпореждане № № 214-00-17866-5 от 30.12.2022г. на ръководителя на осигуряването за безработица при ТП на НОИ С. – град е следвало да съобрази приложимото право и да даде указания за произнасяне съобразно останалите елементи от фактическият състав на правото на получаване на обезщетение за безработица по чл.54а от КСО. Като е приел, че НОИ не представлява компетентна институция, респ. Република България не е компетентна държава по смисъла на чл.65 от Регламент № 883/2004, административният орган е постановил материално незаконосъобразен акт.

Предвид това и тъй като обстоятелствата по делото не разрешават окончателно разрешаване на спора по съществуващото на заявеното искане за отпускане на ПОБ, оспореното решение следва да се отмени, а преписката да се изпрати на директора на ТП на НОИ за произнасяне съобразно правомощията му по чл. 117 ал.3 изр.второ от КСО с оглед подлежащите на оценка факти и съответствието им с хипотезата на чл.54а от КСО.

С оглед изхода от спора и предвид своевременното направено искане за присъждане на съдебно-деловодни разноски, съдът счита, като взе предвид и

направеното от ответника възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение, че съобразно чл. 143 ал.1 АПК вр. чл.8 ал.2 т.2 от Наредба № 1/2004 разноси се дължат от ответника в размер на 500лв. адвокатско възнаграждение, към които следва да се добави и сумата от 27лв/включваща заплатена държавна такса за производството, такса за издадени 2бр. удостоверения от страна на АССГ и 7лв. такса за издадено от СДВР удостоверение/ или общо в размер на 527/петстотин двадесет и седем лева/.

Ето защо и на основание чл.173 ал.2 от АПК, Административен съд София-град,74 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 1040-21-145/23.02.2023г. на директора на ТП на НОИ – С. – град.

ИЗПРАЩА преписката по жалба вх. № 1012-21-65/23.01.2023г. на М. В. на директора на ТП на НОИ за ново произнасяне в съответствие с указанията, дадените с мотивите на настоящето решение.

ОСЪЖДА Националния осигурителен институт да заплати на М. В., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица] съдебно-деловодни разноси в размер на 527/петстотин двадесет и седем лева/.

Решението подлежи на обжалване в 14дневен срок от съобщаването му на страните с касационна жалба пред Върховния административен съд.

Препис от решението да се изпрати на страните.

Съдия: